

Na piasku ruchomym chwil trzeba stawiać gmach wieczności

Stanisław Brzozowski

Historia naszej szkoły nr 72 im. Przyjaciół Grochowa sięga w daleką historię Polski, historię Warszawy i dzielnicy Praga Południe.

Jest rok 1953. Na Pradze Południe powstaje osiedle Grochów II, wraz z nim zaczyna się budowa budynku szkolnego. Pierwszy dzwonek szkolny rozbrzmiewa dopiero po dwóch latach. W roku 1955 szkoła nosi nazwę TPD (Towarzystwo Przyjaciół Dzieci) 29. W budynku odbywają się lekcje, ale trwają też prace remontowo-wykończeniowe. Kierownikiem szkoły jest Antoni Krzyński. Szkoła żyje, jest w niej ponad 600 dzieci, strukturalizuje się: po pierwsze 18 osobowy zespół nauczycieli, po drugie Samorząd Szkolny, po trzecie drużyny sportowe z różnych dyscyplin sportowych.

Rok 1956 wnosi do życia społeczności szkolnej symbol, bez którego szkoła nie istnieje, a mianowicie sztandar ufundowany przez Komitet Rodzicielski. Sztandar ten pełnił też inną funkcję – każdego roku uczniowie z najlepszymi ocenami czyli „przodownicy nauki” wbijali w drzewce symboliczne gwoździe.

Dopiero w roku 1957 nadano szkole numer 72, dzisiaj, po ponad pięćdziesięciu latach, numer wciąż jest ten sam. Ten sam jest też hymn szkoły, którego autorami byli Antoni Krzyński (tekst) i Mieczysław Krzyński (muzyka). Hymn nosi tytuł Nasza szkoła i śpiewany jest do 1957 roku do dziś, podczas wszystkich uroczystości szkolnych. Szkoła rozwija się, wprowadzone zostały dla najlepszych uczniów odznaki z napisem „wzorowy uczeń”, powstaje świetlica szkolna.

W dziesiątą rocznicę uznano siedemdziesiątkę dwójkę za „szkołę wiodącą”. Nawiązano kontakty z radiem, telewizją. W szkole pojawiali się znakomici goście; przedstawiciele świata polityki, mediów, olimpijczycy. Pierwszego września 1964 roku drogą radiową nadano transmisję z przebiegu uroczystości rozpoczęcia roku. W szkole m.in. kręcono film produkcji francuskiej o Fryderyku Chopinie. Odnotowano piękne tradycje sportowe. Uczniowie brali udział w zawodach, olimpiadach młodzieżowych i zajmowali często najwyższe miejsca w Warszawie. Byli nagradzani pucharami, medalami, które dziś okazale prezentują się w gablotach szkolnych.

Rok 1966. Funkcję kierownika szkoły obejmuje Alina Mirkiewicz, a po niej w roku 1968 Stanisława Panfilow. Szkoła kładzie nacisk na współpracę ze środowiskiem lokalnym. Młodzież poznaje historię Ojczyzny. Organizowane są spotkania z emerytami, warsztaty psychologiczne dla dzieci i młodzieży. Szkoła współpracuje z uczelniami wyższymi, prężnie działa Samorząd Szkolny, który co roku organizuje wystawę przedstawiającą prace uczniów. W tym roku również szkoła uznana została za jedną z najbardziej usportowionych szkół warszawskich.

Rozwija się też biblioteka, która pełni funkcję pracowni interdyscyplinarnej, odbywają się w niej wystawy, spotkania autorskie, kiermasze książki organizowane w związku z obchodami Dnia Oświaty Książki i Prasy. Corocznie w marcu w szkole goszczą aktorzy scen warszawskich. Dbą się o estetykę, organizuje konkursy na najładniejszą dekorację sali lekcyjnej.

Ponadto uczniowie biorą udział w zbiorcach harcerskich i zuchowych. W piętnastolecie Hufca im. Warszawskiej Dywizji Piechoty Tadeusza Kościuszki odbywa się uroczysta wieczornica, a harcerze zostają odznaczeni Złotą Odznaką „Za zasługi dla Warszawy”

Rok 1978 przynosi szkole zmianę nazwy, pozostał numer, a dodano imię: Ignacego Borkowskiego. Na uroczystości zjawiała się żona i dwaj synowie Ignacego Borkowskiego, kompania honorowa i orkiestra Komendy Stołecznej MO.

W latach następnych w szkole organizowany jest wypoczynek dzieci i młodzieży w ramach akcji „Zima w mieście” i „Lato w mieście”. Akcje te z powodzeniem trwają do dziś. Coraz więcej dzieci, nie tylko z naszej szkoły, uczestniczy w zajęciach sportowych, jak i artystycznych w ramach tego przedsięwzięcia.

W czerwcu 1986 roku Stanisława Panfilow przechodzi na emeryturę, a nowym dyrektorem szkoły zostaje Emilia Pacek. Nacisk kładziony jest na poznawanie Grochowa i Pragi. Ze względu na dużą liczbę dzieci w końcówce lat dziewięćdziesiątych zaadaptowano strych i w ten sposób powstało osiem nowych sal lekcyjnych, nowe toalety i korytarze. W murach szkoły goszczą: poeta Jan Twardowski; Leszek Białkowski, kolekcjoner pamiątek o Warszawie; Danuta Szmit-Zawierucha, autorka publikacji o Stolicy; Grzegorz Kazdepka, autor książek dla dzieci.

Dnia 19 stycznia 1999 roku dla na murach szkoły odsłonięta zostaje tablica pamiątkowa poświęcona prof. Henrykowi Wierchowskiemu, pedagogowi i historykowi związanemu z naszą dzielnicą.

W czerwcu 1999 następuje reforma ośmioletniej szkoły podstawowej. Na emeryturę odchodzi Emilia Pacek, a dyrektorem zostaje Wacław Rudakowski. Szkołę podstawową kończy się teraz po sześciu klasach. W 72 powstaje kolejna sala świetlicowa. Szkoła oferuje ciekawe zajęcia pozalekcyjne i koła zainteresowań. Nową formą promocji szkoły stał się coroczny „Dzień Otwarty” prezentujący dorobek i formy działalności placówki.

W roku 2004 funkcję dyrektora obejmuje Dorota Binda. Szkoła zyskuje nowe oblicze. W 2006 otrzymuje imię Przyjaciół Grochowa. W tym samym roku następuje modernizacja boiska szkolnego, tworzy się plac zabaw dla młodszych dzieci. Szkoła wzbogaca się o nowoczesną pracownię komputerową, dzięki przystąpieniu do projektu umożliwiającego wykorzystanie środków z EFS. Priorytetem działań dyrektora staje się przystosowanie szkoły do potrzeb dzieci sześciolatków. Odnawiane są sale do zajęć z młodszymi dziećmi i wyposażane w nowoczesne środki dydaktyczne. Przebudowuje się również zaplecze sanitarne. Wyremontowana zostaje sala gimnastyczna oraz korytarze szkolne. Sukcesywnie malowane są pomieszczenia lekcyjne na poszczególnych piętrach, a w pracowniach pojawia się nowoczesny sprzęt audiowizualny umożliwiający urozmaicenie metod pracy na lekcji.

Dziś szkoła nadal tętni życiem, od rana do wieczora, oprócz zajęć lekcyjnych oferuje zajęcia dodatkowe, koła zainteresowań, zajęcia świetlicowe, reedukacyjne, logopedyczne. Jesteśmy zespołem-rodziną, wspieramy się wzajemnie i przyjaźnimy. Te relacje przenosimy na najważniejsze osoby w szkole, czyli naszych uczniów. To ich dobro jest dla nas celem nadrzędnym. Wiemy, że oni również odczuwają te działania, mówią nam o tym niekiedy wprost, niekiedy uśmiechem lub serdecznym gestem.